

Nukumaja

teatri peatoetaja

155. hooaeg

HENRIK IBSEN

Nukumaja

ET DUKKEHJEM

KAHES VAATUSES

LAVASTAJA, MUUSIKALINE KUJUNDAJA JA VALGUSKUNSTNIK

HENDRIK TOOMPERE SEN (EESTI DRAAMATEATER)

KUNSTNIK ELISA SINISALU

TÕLKIJA HENRIK SEPAMAA

VALGUSKUNSTNIKU ASSISTENT IMBI MÄLK

INSPITSIENT MEELIS HANSING

ESIETENDUS 26. OKTOOBRI 2024 VANEMUISE VÄIKESES MAJAS

TÕLKE AUTORIÕIGUSI VAHENDAS EESTI TEATRI AGENTUUR

Maarja Johanna Mägi

Osades:

Advokaat Torvald Helmer

ANDRES MÄHAR

Nora, tema naine

MAARJA JOHANNA MÄGI

Proua Kristine Linde

RAGNE PEKAREV

Juriskonsult Krogstad

MARGUS JAANOVITS

Doktor Rank

AIVAR TOMMINGAS

Teenijanna Helene

KÜLLIKI SALDRE

Tänan Nora sisemisi heitlusi väljendavate helide eest Dillon Sutherlandi.

Hendrik Toompere

Il cielo in una stanza

Quando sei qui con me
Questa stanza non ha più pareti
Ma alberi, alberi infiniti

Quando tu sei vicino a me
No, non esiste più
Io vedo il cielo sopra noi

Che restiamo qui
Abbandonati come se
Non ci fosse più
Niente, più niente al mondo

Suona un'armonica
Mi sembra un organo
Che vibra per te per me
Su nell'immensità del cielo

Per te e per me
Nel cielo

Taevas toas

Kui oled koos minuga
Siis pole sellel toal enam seinu
Vaid puud, lõputud puud

Kui oled mu lähedal
Ei eksisteeri enam midagi muud
Näen taevast meie kohal

Nii me siin oleme
Hüljatuna, justkui
Poleks enam
Maailmas midagi, mitte midagi

Suupill hakkab mängima
Ta kõlab nagu orel
Mis vibreerib sulle ja mulle
Seal üleval taeva avarustes

Sinu ja minu jaoks
Taevas

Lavastuses kõlab see laul itaalia lauljanna Mina esituses

Muusika ja sõnad: Gino Paoli

Tõlge eesti keelde: ChatGPT

Suur norra kirjanik **Henrik Ibsen** (1828–1906), kellest tihti räägitakse ka kui realismi isast, sündis Norra väikelinnas Skienis, mille keskmeks oli puidutööstus. Ibseni isa Knud oli varakas kaupmees, kes omakorda põlvnes nimekast Bergenis laevaomanike suguvõsast. 1835. aastal tabas Knud Ibseni äri pankrot ning pere jäi ilma suuremast osast varast.

Vaikse ja unistama kaldunud Ibseni lapsepõlvest on vähe teada: ta soovis saada arstiks ning lahkus pärast leeris käimist vanematekodust, et saada apteekriõpilaseks. Grimstadis, kuhu noormees suundus, leidis ta endale paar lähedast sõpra ning nende tulised vaidlused maailmas toimuva üle vormisid Ibsenist ägeda vaenlase „paremale seltskonnale“, kristlusele ja kirikule. Euroopa mässulisus (Prantsuse revolutsioon, Ungari ülestõus) vajutas noormehe arengule oma pitseri. Ta luges sel perioodil palju filosoofilist kirjandust (Voltaire, Kirkegaard jt), õppis kreeka ja ladina keelt ning kirjutas eraõpetajale kirjandeid. Nii Ibsen kui ka tema sõbrad tegid kirjanduslikke katsetusi ning kirjutasid värsse. Ibseni esimesed luuletused ilmusid Brynjolf Bjarme pseudonüümi all kohalikus ajalehes. Esimene näidend valmis 1849. aastal ja kandis nime „Catilina“. Teos pole kunstiliselt tugev, ent on norra kirjanduses erilisel positsioonil, sest käsitleb ainsana 1848. aasta revolutsioonilisi sündmusi Euroopas. Teatrid näidendit lavale ei toonud, aga sõprade vaimustus ja usk tema andesse aitasid teha apteekriselli tööga lõpp-
arve ning kolida Grimstadist Kristianiasse (Kristiania nime kandis Oslo enne 1925. aastat), ülikooliharidust omandama. Ibsen kirjutas kaastöid töölislehele ning andis koos mõttekaaslastega välja nädalalehte „Inimene“, kus temalt ilmus ka hulk luuletusi. Teatrilavale jõudis ka tema esimene näidend „Normannid“, mida mängiti pealkirja all „Vägilaskalm“.

19. sajandi keskpaigas oli Norras nagu teisteski Euroopa maades aktuaalne rahvusliku kultuuri küsimus, hakati rajama ka sealset rahvuslikku teatrit (Norra kuulus kuni 1914. aastani Taani riigi koosseisu, seejärel läks Rootsi alluvusse). Senises Norra teatris mängiti taanikeelseid näidendeid, ka näitlejad olid põhiliselt taanlased. Esimese profes-

sionaalse norrakeelse teatri asutaja Ole Bull kutsus Ibseni kui tuntust kogunud norra näitekirjaniku vastloodud Bergenis Norra Teatri kunstiliseks juhiks ja lavastajaks. Alanud uus eluperiood polnud Ibseni jaoks lihtne, sest töö nõudis palju suhtlemist, mis tema kinnise natuuri jaoks oli keerukas. Ta pidi nimelt tegelema lavakujunduse ja kostüümidega, jälgima näitlejate füüsilist väljendumist ja selle tekstile ja karakterile vastavust ning neile selgitama mängitava tegelase olemust. Rusuv oli ka tõik, et materjalidesse polnud võimalik süveneda, sest pea igal nädalal tuli lavale tuua uus lavastus (sama olukord valitses algusaastatel ka vastloodud Eesti teatrites). Väidetavalt kujundas Ibsen ka dekoratsioone ja kostüume, tegi inspitsienditööd, kontrollis raamatupidamist ja tegeles reklaamiga. Ometi tuli see keeruline aeg Ibsenile näitekirjanikuna kasuks, sest võimaldas teatrit lähemalt tundma õppida ning reisida ja silmaringi avardada. Bergenis tutvus Ibsen ka oma tulevase abikaasa Susannah Daae Thoreseniga, kellega ta abiellus 1858. aastal. Loominguliselt oli see eluetapp viljakas, ehkki selle perioodi näidenditest ei ole ükski aja- proovile vastu pidanud. Küll aga jõudsid juba sel ajal Ibseni loomingusse tema kõrgperioodi näidenditeski olulised filosoofilised teemad, eelkõige kutsumuse ja missiooniga seotud küsimused.

Uue perioodi Ibseni elus avas pakkumine Kristiania Norra Teatrist, kus oli samuti tekkinud plaan rajada rahvuslik teater. Ibsenist saigi pealinna teatri kunstiline juht. Paraku oli kirjaniku elu majanduslikult keerukas juba Bergenis ning muutus veelgi keerukamaks Kristianias, seetõttu võtsid maad skeptitsism ja pessimism ning nende seltsis ka alkohol ja enesetapumõtted. 1864. aasta 5. aprillil lahkus Ibsen kodumaalt ning jäi eksili tervelt 27 aastaks. Ta sõitis Itaaliasse ja seal edasi Saksamaale ning elas nii Roomas, Dresdenis kui ka Münchenis. 1866. aastal valmis värssdraama „Brand“ ning 1867. aastal „Peer Gynt“. Pärast „Brandi“ valmimist määrati Ibsenile Norra Stortingi toetusraha, mis aitas kirjanikul lõpuks pääseda majanduslikust surutisest. „Brandi“ ja „Peer Gynti“ edu tegid Ibseni tuntuks ja populaarseks terves Skandinaavias, kasvas ka kirjaniku kuulsus Euroopas ning paljude riikide valitsejad

hakkasid talle jagama aurasid ja ordineid. Kuna selja taga olid pikad aastad täis pettumusi ja vaesust, oli kirjanik harjunud maailmaga distantsi hoidma. Nii sai ta laiemalt tuntuks kui mõistatuslik ja karm põhjamaalane, kodumaal nimetati teda korduvalt sfinksiks.

Siit alates muutub Ibseni elulugu üsna sündmustevaaseks, paljud biograafid panevadki sellel kohal punkti. Kirjanik vahetas välismaal elades aeg-ajalt elukohta ning 1880ndatel aastatel algas tema loomingu nn kaasajadraamade periood, mida peetakse ka tema kirjandusliku tegevuse kulminatsiooniks. Järjestikku ilmusid kaksteist näidendit: „Ühiskonna toed“ (1877), „Nukumaja“, mida tihti mängitakse ka pealkirja all „Nora“ (1879), „Kummitused“ (1881), „Rahvavaenlane“ (1882), „Metspart“ (1884), „Rosmersholm“ (1886), „Naine merelt“ (1888), „Hedda Gabler“ (1890), „Ehitusmeister Solness“ (1892), „Väike Eyolf“ (1894), „John Gabriel Borkman“ (1896) ning „Kui me surnud ärkame“ (1899).

1891. aastal tuli Ibsen tagasi Norrasse ning elas Kristianias. Ibseni elu lõpu-aastad olid kurvad: kirjanik kaotas mälu. Henrik Ibsen suri 1906. aastal.

Tänapäeval on Ibsen maailma teatrilavadel lavastatavatest näitekirjanikest lavastuste arvult Shakespeare'i järel kohe teisel kohal. 2008. aastal asutas Norra valitsus rahvusvahelise Ibseni auhinna, mis antakse üksikisikule, asutusele või organisatsioonile, kes on näitekirjandusse või lavakunsti valdkonda toonud silmapistvalt uuenduslikke tuuli. Auhinna laureaati kuulutatakse välja 20. märtsil ehk Ibseni sünniaastapäeval ning auhinna suurus on 2,5 miljonit Norra krooni (ligikaudu 222 735 eurot): see on maailma suurima auhinna summaga kirjandusauhind. Auhind antakse kätte Norras toimuval Ibseni teatrifestivalil.

Kasutatud kirjandus: Arvo Alase järelsõna raamatule „Henrik Ibseni näidendid II“ (Eesti Raamat 1981), internet

Näidend „Nukumaja“

esietendus Kopenhaageni Taani Kuninglikus Teatris 21. detsembril 1879, pisut varem samal kuul oli teos ilmunud ka trükis. Kõik etendused müüdi kiiresti välja, 8. jaanuaril 1880 toimus näidendi esietendus ka Kristianias.

Ibsen ise eitas kavatsust kirjutada feministlik näidend, ent sellest hoolimata põhjustas vastse draamateose lavastus ühiskonnas nii suurt huvi kui ka poleemikatori. Jõukamal järjel perede naised oli tol hetkel juba kodutöödest priid, ent mingit võimalust end väljaspool kodu teostada ühiskond veel ei aktsepteerinud.

Tolleaegse ühiskonna reaktsiooni iseloomustab hästi Saksamaal toimunu: näidendi lõpus püstipäi kodust lahkuv naine polnud vastuvõetav Norat kehastavale näitlejannale Hedwig Raabele, kes keeldus sellise lõpuga lavastuses mängimast, deklareerides, et tema ei jäta oma lapsi iialgi maha. Ibseni saksa agent nõudis näidendi lõpu muutmist. Ibsen nõustus lõpuks, sest muidu oleks muutusi teinud keegi teine, ning Saksamaal jõudis lavale versioon, mida Ibsen hiljem häbenes. Saksa versiooni lõpus läheb Nora pärast Torvaldiga tülitsemist oma laste juurde, kukub lapsi nähes kokku, seejärel eesriie sulgub ja publikule jääb mulje, et naine jääb koju. Lavastus käis ringreisidel ka teistes Saksamaa linnades, ent vähesel määral ja teadlikuma publiku protestide tõttu otsustas primadonna Raabe lõpuks taastada autori algse lõpu. Hilisemal ajal pole „saksa lõpuga“ näidendiversiooni enam lavale toodud.

„Nukumaja“ sündmustel ja tegelastel on päriselus ka prototüübid, nimelt põhineb näidend Ibseni hea tuttava Laura Kieleri elul. Päriselu Laura sõlmis oma abikaasa Victori tuberkuloosi raviks samuti salaja laenulepingu. Ta lootis müüa oma kirjandusteose, et laenu tagasi maksta, ent kui see ei õnnestunud, võltsis ta raha saamiseks tšeki. Kui Victor laenust teada sai, lahutas ta naisest ja närvišoki saanud Laura sattus hullumajja. Kaks aastat hiljem tuli ta mehe ettepanekul oma pere juurde tagasi ning temast kujunes tuntud romaani- ja näitekirjanik, tiitel „Ibseni Nora“, mis teda terve elu jälgis, talle aga väga ei meeldinud.

Ibsen alustas näidendi kavandamist 1878. aastal Roomas ja on oma kirjavahetuses kirjeldanud näidendit kui kaasaegset tragöödiat. Ta on öelnud: „Naine ei saa kaasaegses ühiskonnas olla tema ise, kuna ühiskond, kus me elame, on ainult meeste ühiskond, kus on meeste tehtud seadused, prokurörid ja kohtunikud, kes hindavad naiselikku käitumist mehelikust vaatenurgast.“

„Nukumaja“ käsikirja saatis Ibsen oma kirjastajale 15. septembril 1879. See ilmus esmakordselt Kopenhaagenis 4. detsembril 1879, esmatrükk oli 8000 eksemplari, mis müüdi läbi kuu ajaga; 4. jaanuaril 1880 järgnes teine trükk 3000 eksemplariga ja 8. märtsil kolmas trükk 2500 eksemplariga.

Ragne Pekarev, Margus Jaanovits

Maarja Johanna Mägi, Andres Mähar

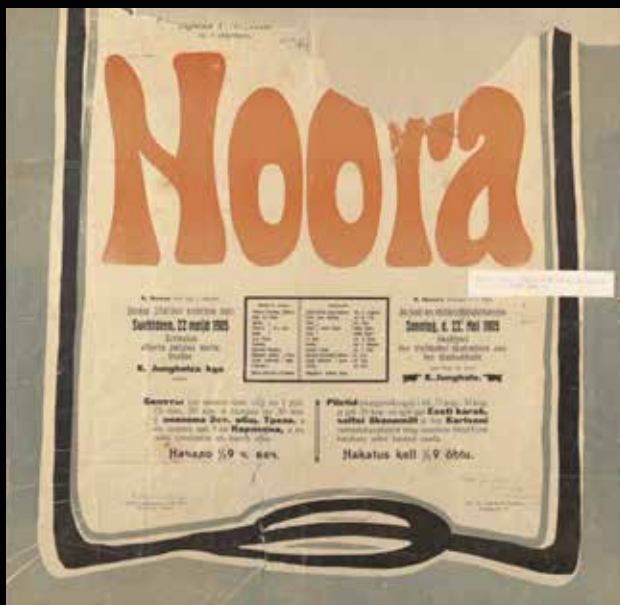

Aivar Tommingas

Tallinna Saksa Teatri „Nora”
plakat aastast 1922 ja „Taara”
seltsi Valga väljasõiduetenduse
plakat aastast 1905.

Plakatid Eesti Teatri- ja Muusikamuuseumi kogust.

Eesti teatrilavale

jõudis „Nukumaja“ esmakordselt 1904. aastal, 25 aastat pärast näidendi maailmaesietendust. Seega täitub aastal 2024 (ehk praeguse lavastuse esietendusaastal) „Nukumaja“ esmalavastamisest Eestis 120 aastat. Esimene Eesti Nora astus lavalaudadele Tartus, ent teatriselts, mis selle lavale tõi, on tänaseks Eesti teatriskeenelt ammu kadunud. Tegu oli jalgrattaseltsiga „Taara“, mille juures tegutsevas asjaarmastajatest koosnevas näiteringis üks tolleaegseid edumeelsemaid ja erudeeritumaid lavastajaid, Karl Jungholz, tõi näidendi „Nora“ nime all lavale. Näitetrupp tegutses üsna lühikest aega (1901–1905), ent repertuaar, mida mängiti, oli märkimisväärt: lavale toodi palju kõrge kirjandusväärtusega dramaturgiat ning oluline koht oli realistlikul näitekirjandusel. Lavale jõudsid nii A. Tšehhovi lühinäidendid kui H. Ibseni „Nora“ (1904). „Norat“ ongi peetud näitetrupi kõige põnevamaks ja kunstiküpsemaks lavastuseks. Lavastaja Karl Jungholz, kes Ibseni näidendist eriti vaimustus, on kirjutanud: „Ibseni tööd kokku sisaldavad äraütlemata tähendusega väärtust, püsivust, õpetust, mille tundma õppimisel inimese sugu aegamööda valest terveneb ja oma hingeelu väärtusi arendada suudab.“ Jungholzi lavastuses välditi teadlikult selle keskendumist naisõiguslikele teemadele, sest lavastaja nägi „Nora“ põhiprobleemina inimese saatust, kellelt on võetud võimalus iseisvalt otsustada ja tegutseda. „Nora“ lavastusele kirjutas arvustuse üks tolleaegseid erudeeritumaid eesti teatrimehi Karl Menning, kellest õige pea sai Eesti esimese professionaalse teatri – Vanemuise – juht. Karmi kriitikuna tuntud Menning oli „Norat“ arvustades tunnustav ja kiitis muuhulgas ka Eesti lavade esimest Norat ehk Olly Västriku (Teetsov), kellest mõni aeg hiljem sai näitlejanna kutselises Vanemuises.

Ibseni „Nukumaja“ lavastused ja näidendi tõlgendused on alati elavat vastukaja tekita- nud ka eesti kriitikutes:

Karl Menning 1904. aasta „Taara“ näiteringi lavastusest: „Kui „Norat“ eesti näitelavale hakati ette valmistama, siis ei olnud ka muud kuulda, kui naisküsimus ja naisküsimus, oli nagu oodati kohtuotsust, mis oma põhjusmõtte läbi laiematele ringkondadele huvitav, kuna kohtualuste saatus koguni kõrvale jääb. Eilane õhtu näitas, et sellega võõriti teel oldi, just need kohad, kus naiste õigusi seletati, jäid mõjutuks, kuna Nora isiklik saatus kõiki paelustas.“ (Postimees. 31. märts 1904).

Leo Kalmet 1943. aasta Eesti Draamateatri lavastusest, kus Norat mängis Aino Talvi: „Talvi-Nora ei ole ratsionaalne inimene, kes teadlikult hakkab protestima naise vabadust piirava väikekodanliku suletud ringi vastu. Ta on emotsionaalse karakteriga naine, keda karm elutõde ise viib arusaamisele, et niiviisi, traditsioonide diktaadi järgi enam elada ei saa.“ (L. Kalmet. „Teatriteed. Aino Talvi“, 1965).

Epp Kaidu lavastuses Vanemuise teatris (1953) mängis Nora rolli Velda Otsus. „Nora kuju on Ibsenil üks raskemaid ja keerukamaid. Kolme vaatuse jooksul näeme selle kuju arenemist: sõna otseses mõttes vaataja silme all kasvab algul Nora hirm, seejärel tulevad kahtlused, mis lõppevad kindla otsusega kaitsta oma õigust. Seda keerukat sisemist elu annab Velda Otsus suurepäraselt edasi. Nora ei pettu ainult Helmeris, kui ta mõistab, et see on despoot ja hoolitseb ainult enda eest, ta jõuab järeldusele ka kodanlike seaduste alusetuses ja ebaõigluses üldse.“ (M. Gurevitš. Edasi, 17. jaanuar 1954).

1985. aastal tõi „Nora“ Ugalas lavale Viljo Saldre. Margot Visnap kirjutas: „Esimesed egoismid, mis tegelikult „Ugala“ Nora tõelise olemuse juurde kuuluvad, kõlavad kohtumises proua Lindega. Siit hakkab hargnema Viljandi-Nora tõlgendus, mis mõjub irriteerivana juba seetõttu, et meie vaataja ja Ibseni lavaretseptioon Norat egoismidraama kangelannana ju vähe tunneb. /.../ Õõnsad formaalsused, oma lapsepõlvesõbrannale vaid möödaminnes esitatud küsimused ei vaja tegelikult enam vastust – kinnitust muljele, mida pakub Kristine väsinud-kurnatud olek. See sünnitab rõõmsa rahulolu Nora hinges. Tal on ometi kellestki paremini läinud, tema käigud elu malelual on õnnestunud!“ (Margot Visnap „Kes kellele liiga teeb?“ Teater. Muusika. Kino. 1986, nr 4).

Margot Visnapi arvustus 1991. aasta Noosoteatri lavastusele (lavastaja Terttu Savola Soomest) tegeleb muuseas värvikalt ka meeskriitikute kriitika analüüsiga. Selle lavastuse Norat mängis Anne Reemann. „Rekordilise proovide arvuga valminud „Nukumaja“ on omakorda põhjustanud kriitikabuumi: 5. septembri esietendusele järgnenud paari nädala jooksul jõudis ilmuda 6 arvustust (kõik meeskriitikutelt !). Nende põhjal võiks ju lavastust vaatamatagi sellest ettekujutuse saada! Aga nagu Nora on nukk oma mehe kätes, nii näib seekordne Nora olevat nukuks ka meie meeskriitikute käes. Mihkel Muti Nora on ebasümpaatne, tühine ja enesekeskne rumal hani („Eesti Aeg“), Andres Laasiku oma primitiivse ellusuhtumisega, väiklane ja infantiilne („RH“), Meelis Kapstase oma pretensioonitult naiselik, mehele kuulekas ja lihtsameelne („PL“), Andres Heinapuu viitab vaid Nora täiskasvanuks saamisele („Eesti Ekspress“) /.../ Ükski arvustajaist ei oska Anne Reemanni Noras näha täiesti normaalset abielunaist, üdini naiselikku olevust, keda juhivad bioloogilised seaduspärad (või seostubki ürgnaiselikkus alati infantiilsuse, rumaluse ja kanapimedusega?). (Margot Visnap „Kelle Nora sa oled?“. Sirp, 27. sept 1991).

Maarja Johanna Mägi

Andres Mähar

Margus Jaanovits, Hendrik Toompere

„Nukumaja“ lavastused ja näidendist inspireeritud lavastused Eestis:

1904 „Nora“ jalgrattaseltsi „Taara“ näiteringis, lav Karl Jungholz

1910 „Nora“ Estonia teatris, lav Karl Jungholz

1914 „Nora“ Endla teatris, lav Karl Jungholz

1916 „Nora“ Estonia teatris, lav Karl Jungholz

1924 „Nora“ Narva teatris, lav. Karl Merits

1943 „Nora“ Eesti Draamateatris, lav Leo Kalmet

1948 „Nora“ Kuressaare Teatris, lav Karl Merits

1953 „Nukukodu“ Vanemuises, lav Epp Kaidu

1984 „Nukumaja“ Raadioteatris, rež Kaarel Toom

1985 „Nora“ Ugalas, lav Viljo Saldre

1991 „Nukukodu“ Eesti Noorsooteatris, lav Terttu Savola

1995 „Nukumaja ehk Norbert“ Eesti Draamateatris, lav Mati Unt

2003 „Nukumaja“ teatris „Varius“, lav Heidi Sarapuu

2004 „Nukumaja“ Eesti Humanitaarinstituudis, lav Kaur Sinissaar

2007 „Nora/Maja“ Ugalas, lav Helen Rekkor

2008 „Mis juhtus pärast seda, kui Nora oma mehe maha oli jätnud ehk Ühiskondade toed“

Von Krahli Teatris. Autor Elfriede Jelinek, lav Rainer Sarnet

2019 „Nukumaja“ Seasaare teatris, lav Leila Säälik

2019 „Nukumaja, osa 2“ Eesti Draamateatris. Autor Lucas Hnath, lav Mehis Pihla

Aivar Tommingas, Maarja Johanna Mägi

Ragne Pekarev, Margus Jaanovits

Teatrijuht Aivar Mäe

Draamajuht Tiit Palu

Muusikajuht Risto Joost

Balletijuht Jevgeni Grib

Lavastusala Karis Hindriksoo-Pitsi, Maiken Nõmmoja

Pealavameister Rello Lääts

Lavatehniline ala Kaupo Jalas, Taivo Pöder, Urmas Poom, Tanel Pärn, Jüri Urbel

Dekoratsiooniala Marika Raudam, Mait Sarap, Taavi Kask, Innari Toome, Ain Austa,
Andres Lindok, Katrin Pahk, Leenamari Pirn, Jane Aus, Terje Kiho,
Armin Luik, Indrek Ots, Mart Raja, Karmo Kiivit, Einar Pallas

Rekvisiidiala Liina Martoja, Mirka Porrassalmi, Angelika Aun, Kaie Uustal, Brigita Värnik

Jumestusala Anneliis Punnar, Marian Seeme, Roberta Türkson, Liisbeth Liidemaa, Hanna Liisa Hõim

Kostüümiala Liisi Ess, Ivika Jõesaar, Triin Isak, Ruth Rehme-Rähni, Külli Kukk, Edith Ütt,
Elli Nõps, Ljubov Guzun, Ivi Vels, Tia Nuka, Kaire Arujõe, Valentina Kalvik, Inkeri Orasmaa,
Irina Medvedeva, Heli Kruuse, Riina Seeblum, Anneli Vassar, Reet Vaga, Olga Vilgats,
Natalja Malinen, Juta Reben, Toomas Vihermäe, Ljudmila Nikolajeva

Riietusala Raina Varep, Kaidi Mikk, Kai Vahter

Valgustusala Andres Sarv, Imbi Mälk, Raul Telliskivi, Taivo Pöder

Heli- ja videoala Andres Tirmaste, Toivo Tenno, Ivar Pilvar

Kavalehe koostas Anu Tonts

Kavalehe fotod tegi Kalev Lilleorg

Kavalehe kujundas Katrin Leement

Emakeelne kultuur on hindamatu väärtus.

30. detsembril 2006 asutasime Vanemuise Fondi,
et hoida ja toetada Eesti teatrikunsti.
Lubame hea seista fondi käekäigu eest

Olga Aasav, Kalev Kase, Mart Avarmaa, Tartu linn

Vanemuise Fond on loodud teatri töötajate erialase arengu ja koolituse toetuseks. Fondi on võimalik teha annetusi:

SA Tartu Kultuurkapital / Swedbank IBAN: EE092200221011379347, SWIFT: HABAEEX /

SEB Pank IBAN: EE251010102052050006, SWIFT: EEUHEEX

Märksõna: VANEMUISE FOND

Suur aitäh teile Vanemuise fondi poolt:

Olga Aasav, Andrus Ansip, Mart Avarmaa, Alar Kroodo,
Kalev Kase, Mati Kermas, Eero Timmermann,
Tartu linn, Vanemuise advendikontserdil annetajad

Teatri peatoetaja

Aasta toetaja

Suvekontserdi peatoetaja

Autopartner

Hotellipartner

Hotellipartner

Grimmipartner

KULTUURIMINISTEERIUM

Kanname elamusi

Kõige mõnusam aeg ootab

ELAMUSTEKS LOODUD

TOYOTA COROLLA CROSS

Teatrielamuste toetaja
amservauto.ee

AMSERV
TOYOTA ON MEIE HING

Pakume üheskoos enam

**LYDIA
HOTEL**

www.lydia.ee
Ülikooli 14, Tartu

DORPAT

www.dorpat.ee
Soola 6, Tartu

vanemuine.ee